

[Alvilda Larsen.]

nogensinde har været så stor, som den er i dag. Jeg er slet ikke enig i de bemærkninger, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) for lidt siden fremsatte, og som jeg opfattede sådan, at det ærede medlem mente, at der var meget, meget ringe interesse fra forældrenes, fra hjemmenes side for skolen. Jeg mener at have bemærket netop det modsatte: en meget stor interesse. Der kan naturligvis i enkelte tilfælde være særlige grunde for denne interesse, men jeg mener dog, at forældrenes interesse for skolen i almindelighed er større i dag end tidligere, og det vil være meget sundt, hvis det bliver ved at være sådan, ikke mindst nu, da der synes at være en tendens til i diskussionerne, i hvert fald om disciplinkrisen o. lign., at lægge et stort ansvar for denne på hjemmene. Nu er der jo ingen her, der er i tvivl om skolens store rolle, dens ansvar, dens udmærkede arbejde eller om den kæmpeindsats, som en god lærer gør i skolen.

Jeg vil gerne herefter fremkomme med nogle principielle bemærkninger om læreruddannelsen, som vi behandler her. Lærernes arbejde er af den største betydning, den største vigtighed. Den har også stor samfundsmæssig betydning, fordi enhver lærer har mulighed for at øve en afgørende indflydelse, en positiv indflydelse på sine elever, og enhver lærer, der ikke udnytter denne mulighed, har forspildt den, ikke blot for sig selv, men også for sine elever og for samfundet. Men i dag kan en lærer vel ikke klare det på sin personlighed alene, han må være i besiddelse af viden — ikke mindst en viden om, hvordan man skaffer sig mere viden — af gode arbejdsvaner, fordi flid og atter flid vel nu engang er en væsentlig del af det, man kalder lærertalentet, en god arbejdsmoral, fordi en lærer stort set er sin egen arbejdsleder, og endelig må han kende det samfund, som han gennem sit arbejde skal føre sine elever ind i. Vi vurderer derfor det foreliggende lovforslag ud fra den effektivitet, hvormed det imødekommer disse krav, samt efter den beskyttelse for fri meningsdannelse, det giver de unge lærerelever under deres uddannelse, idet ca. halvdelen af vore seminarier jo er private seminarier, som sammen med statsseminarierne har monopol på

læreruddannelsen, hvilket giver de unge en usædvanlig afhængighed af seminariernes forstandere og lærerkorps.

Vedrørende kapitel 1, der omfatter de almindelige bestemmelser, herunder uddannelsestiden, der foreslås forhøjet med et halvt år for studenterlærere og småbørnslærerinder, kan jeg udtale, at mit parti kan tiltræde disse forslag ud fra den betragtning, at den grundigere indsigt i pædagogik og børnepsykologi — som den rent faktisk større viden, der i dag på grund af videnskabernes fremskridt er tilstede, kræver at lærerne må have — bør være så stor, at den ikke vil kunne gives indenfor den nuværende uddannelsestid på disse linier.

I § 2 foreslås optagelsesalderen for alle tre uddannelseslinier forhøjet med et år. Mit parti havde gerne set, at man havde hævet optagelsesalderen endnu mere, idet vi finder, at det er heldigt, at lærerne tvinges ud i det praktiske erhvervsliv mindst et og helst flere år, før de begynder seminarieuddannelsen. Den unge, der går lige fra realklassen over på et seminarium, vil få en meget snæver horisont, ligesom han stadig under sit arbejde som lærer vil mangle kendskab til de vilkår, hvorunder flertallet af hans elever skal leve deres liv. Det vil måske derfor være vanskeligt for ham dels at forstå deres hjemlige forhold, dels at give eleverne en realistisk indførelse til deres fremtid som samfundsborgere. Derimod finder vi det tåbeligt, at unge mennesker, der vil optages på et seminarium, stadig skal fremlægge en vandelsattest. Disse attester siger ikke noget som helst om den pågældendes egnethed som lærer og er ofte udstedt af folk, der er uden egentligt kendskab til den pågældende. Vandelsattesterne synes mig at virke som et levn fra en mere forløjet tidsalder end vor, og kravet om at bibeholde dem burde være undgået.

Bestemmelserne i kapitel 2, som omfatter seminarierne for småbørnslærerinder, kan mit parti tiltræde.

Kapitlerne 3 og 4, der handler om den almindelige læreruddannelse, har vi nogle enkelte bemærkninger at gøre til. § 10, stk. 1, og § 14, stk. 2, mener vi bør ændres, således at et skøn over elevens modenhed kommer til at hvile alene på en egnethedsprøve, d. v. s. at vi foreslår, at ordene „eller på